

C/2024/7362

16.12.2024

Skarga wniesiona w dniu 11 października 2024 r. – Bank Havilland/EBC

(Sprawa T-532/24)

(C/2024/7362)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Banque Havilland SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: O. Behrends, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 264 TFUE, decyzji EBC ECB-SSM-2024-LU-5 WHD-2023–0005 z dnia 1 sierpnia 2024 r. w sprawie cofnięcia skarżącej zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja kredytowa (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”); oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Swą skargę strona wnosząca ją opiera na trzech zarzutach.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że wydając zaskarżoną decyzję strona pozwana dopuściła się nadużycia władzy, lub, posiłkowo, że doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego Unii Europejskiej ze względu na to, iż:
 - naruszyła ono przysługujące stronie skarżącej prawo do rozpatrzenia jej spraw na podstawie prawa krajowego przez właściwe organy krajowe pod kontrolą sądów krajowych;
 - zaskarżona decyzja dotyczy kwestii innych niż ostrożnościowe;
 - w bezprawny sposób traktuje ona rzeczywistego beneficjenta banku jako bank objęty nadzorem;
 - w zaskarżonej decyzji nałożyła ona de facto karę, w odróżnieniu od środka mającego na celu zapewnienie jej przestrzegania; oraz
 - oparła się ona na niezgodnych z prawem przepisach rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 ⁽¹⁾ i rozporządzenia Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 468/2014 ⁽²⁾ (w tym w szczególności art. 4 i 14 rozporządzenia nr 1024/2013). Przepisy te są niezgodne z prawem, ponieważ wykraczają poza ograniczony zakres stosowania art. 127 ust. 6 TFUE i naruszają podstawowe zasady prawa Unii dotyczące stosowania prawa krajowego.
2. Zarzut drugi dotyczy niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem proceduralnym ze względu na to, że EBC i Komisja Nadzoru Sektora Finansowego (*Commission de Surveillance du Secteur Financier*) nie przeprowadziły żadnej formalnej procedury cofnięcia zezwolenia, unikając uczestnictwa strony skarżącej w takim postępowaniu aż do momentu zakończenia procesu gromadzenia okoliczności faktów i podejmowania decyzji we wszystkich ich praktycznych aspektach. W tym kontekście strona skarżąca podnosi również niezgodność z prawem art. 31 ust. 3 zdanie ostatnie rozporządzenia nr 468/2014 ze względu na to, że przewidziany w tym przepisie termin jest nieproporcjonalnie krótki.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz. U. 2013 L 287, s. 63).

⁽²⁾ Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 468/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17) (Dz.U. 2014 L 141, s. 1).

3. Zarzut trzeci dotyczy niezgodności zaskarżonej decyzji z przepisami prawa materialnego, ponieważ została ona oparta na ocenie bardzo ograniczonej części prowadzonej przez stronę skarżącą działalności w zakresie, w jakim wiąże się ona z szeregiem obowiązków nieistniejących na mocy prawa krajowego i nie jest uzasadniona wystarczająco na gruncie innych podstaw cofnięcia zezwolenia. W tym kontekście strona skarżąca podnosi:
- niezgodność z prawem uzasadnienia zaskarżonej decyzji, co jest sprzeczne zarówno z prawem krajowym, jak i z prawem Unii;
 - naruszenie zasady proporcjonalności;
 - nadużycie przez stronę pozwaną przysługujących jej uprawnień regulacyjnych w rozumieniu art. 263 TFUE;
 - uchybienie uzasadnionym oczekiwaniom;
 - naruszenie zasady *ne bis in idem*;
 - naruszenie zasady równego traktowania.
-